1. Kuidas Abrugu saar sugend on. (sündinud on)
Ühe korra, kut Kuresaare wõrst hakkand omale seia linna tegema, olnd wa wanapoiss sellepärast hirm wihane, ning tahtand Kuresaare wõrsti kõige linna ning rahwaga maa pealt ette tükkis ära kautada. Eks taal siis ikka nõud pole ka, siis läind tene Kuramaale, ning hakkand sääl ühte armutu suure tükki maad wälja kaewama, et seda siis seia Kuresaare linna peele tuua. Kas see kaewand ning kraapind sääl ühed ilmad ajad (waada koos ja siis seokese suure tüki maad wälja saad) Wiimaks saand siis see tüki wälja, ajand oma selga ning pand Kuresaare poole lendma. See on jo muidugid tääda koest seokene suur tükk maad wälja wõetakse, et sõnna suur auk taa jääb. Sääl kuhas peab paergu Kuramaal suur järi olema. Wanapoiss olnd juba ette üsna Kuresaare lähidal ning mõtlend: „Waest mõned seokesed tükid on mool nurja läind, aga joo see ikka korda lähab. Sekorra saa ma ometi wanad Jumalad petta, tema on joo ikka inimeste oort abis.“ No suur koorm waibund wa mihel püsut teise külje peele. Wanapoiss nikkand siis paramidi selga. Äkist pattsatand jälle sääma tüba peelt tükk maad mere. (See on joo see „Kirju rahu“, natuke Abrugust Kuramaa pool üks 28 wõrsti.) Wana poiss rohkund natuke, ning wäthind aga edasi. No wana Jumal juhtund jälle nägema, et wanapoiss seukest tükki tegemas on, ~~nenda~~ kut wõttand suure kivi käde ning wirutand sellega wa wanapoisi sääma tüba pihta. Oh sa palahti, see mis paergu Linnusita säärekse hüüteste, ning see kivi on paergu seal Kasse maa suures meres ka näha. misega wana Jumal wiskand oli. No wanapoiss olnd nenda ilsa ingega, siis Jumal wirutand wasagu tüba peele ka rako suurd